

BÖNDÖR PÁL

Süketspájj



BÖNDÖR PÁL (1947) Temerin – Szerbia

A spájj félhomályában motoszkáltam,
mikor, ki tudja miért,
a süketszoba jutott az eszembe:
valamikori munkahelyemen volt ilyen.

Nos, a süketszoba
kizár minden külső zajt,
és visszhang sincs benne.
Semmit sem hallani, de ez sem igaz,
hallod a gyomrod, a szíved, a tüdőd.
Bedugul a füled.
Nem sokáig lehet a süketszobában kibírni.

Mikor pedig kijössz onnan,
minden olyan hangos,
hogy majd felrobban a fejed.

Szóval, ott álltam a spájj
süket csendjében,
mikor váratlanul,
a dunsztosüvegek mögül
kikukucskált V. Ferenc.

V. Ferike!
Ha már spájj, legyen spájj,
őt a krumplihoz hasonlítanám,
sok időbe telt, mire rájöttek,
hogy sokféleképpen használhatnák,
de addigra ő már elkedvetlenedett,
nem tudott huzamosabb ideig
odafigyelni bárkire, bármire,
önmagára sem.

Szívdobogás, gyomorkorgás.
lassúdad észjárás.

Pálinkát és lekvárt
szinte mindenből lehet főzni,
szokta volt mondani mosolyogva
az időnként felbukkanó távoli rokon.
Ahogy ezt kimondta, elkomolyodott,
tekintete elkalandozott, talán azon töprengett,
hogy őt miből párolták vagy főzték.
Aztán eltűnt örök időkre,
azt mondták, meghalt valahol idegenben,
tartósítószer nyilván nem tartalmazott.
A legfölső polcon
porosodik az emléke.

Egy szórakozott, hanyag
 Úr vendégei voltunk, vagyunk valahányan,
 a filigrán Gizike is:
 Kedveltük a járását, a mosolyát,
 ugyan egyikünk sem volt szerelmes belé,
 de jó volt leállni beszélgetni vele;
 amikor elköltöztek, akkor döbrentünk rá,
 hogy ez olyan, mint amikor a gulyáslevesből
 kifelejtik a fokhagymát, ez már nem az.

Mi van itt?

Végül egyedül maradok,
 tanácstalanul álldogálok egyre
 a süketpájszban;
 a szívverésem hallom csak,
 és a disznózsír visszafogott,
 halk rőfögését.

Könyv-ellés

Arrafelé, ahol az emberek
 hol emberségesek,
 hol embertelenek,
 szinte az akaratuk ellenére,
 valakinek be nem állt a szája.
 Valaki akit ismerünk
 vagy ismerhetnénk:
 aki egyre csak mondja,
 mondja, mondja.
 Szög a zsákból, máris?
 Mintha csak annyit élhetnénk,
 amennyi egy könyvbe belefér.
 Ha már szög,
 fején kellene találni:
 Én lenni egy sírkő?
 kérdezte az osztrák költő,
 a földre szegezett
 tekintetek láttán.
 Én lenni inkább egy könyv?
 – töprengett el ő
 tegnap délután
 a kiadós ebéd után.
 Mindegy, hogy kiről és miről szól,
 jó esetben
 többet mond, mint egy sírkő.
 Jövőre töltöm be az ötvenet,
 vagy a hatvanat,
 hetvenet, mondta,
 nem vagyok benne biztos,

de végső ideje lenne
belekezdeni a könyvembe,
sajnos fogalmam sincs,
hogy miből, miért, hogyan készül.
Mintha
tényleg csak annyit élhetnék,
amennyit.
Tudod, fordult felém,
hogy nem vagyok világhírű,
vagy legalább országos hírű,
hogy könyvet írnának rólam,
tehát magamnak kell nekilátni.
Ha te írtál húsz könyvet,
talán én is tudok egyet,
nézett rám,
úgyhogy meg kellett szólalnom:
Nincsen rossz verseskötet,
mondtam neki, mivel Mallarmé voltam éppen;
nincsen rossz könyv,
bátorítottam, mert Bukowski is voltam
egy cseppnyit;
de novellát ne,
ahhoz tehetség kell,
az esszéhez pedig
olvasottság, műveltség
szükségeltetik.
A regényírás időigényes,
verset pedig senki sem olvas.
Teniszezni indultunk volna,
miénk a 3-as pálya
délután négytől fél hatig,
és a Pistie meg a Ferié,
de zuhogott az eső.
Múlt kedden jó idő volt,
de neki fáj a válla,
nekem pedig a térdem.
Amilyen lököttek vagyunk,
végül hazamegyünk
és írunk.
Ha nem mást,
SMS-t vagy e-máilt
a Mindenható helyettes államtitkára
tiszteletdíjas irodai alkalmazottjának.